

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

III. S. VVillibaldum fuisse Anglum seu Anglosaxone[m] non Scotu[m] aut
Sueuum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

in horum tempora non incidere, alioqui noua nomina sibi sumere coacti fuissent; quamuis nomenclatura in nouatio & mutatio, etiam post Baptismum, culpanda non sit, si cum ratione fiat. Quare iam olim Romanis V Villibrordus factus est *Clemens*; V Vinfridus, *Bonifacius*, quia Italicis auribus Germanica illa nomina nimis dura & aspera videbantur.

Sed ut ex hoc diuerticulo domum redeamus; *Bona* Teutonicum vocabulum est, significans opinionem & suspicionem, nec pro Latino habeas, licet *B* in *B* mutato, *Bona* tibi occurrat, ut antea dictum est.

CAPVT III.

S. Willibaldum fuisse Anglum seu Anglo-saxonem, non Scotum aut Sueuum.

Robatur hoc I. ex Hodæporico S. V Villibaldi, ubi non procul ab initio Scriptrix illa dicitur: V Villibaldum infantulum grauiter ægrotantem oblatum fuisse ad Dominicam sanctamque crucem Saluatoris, quia signosus est Saxonica gentis, inquit, quod in nonnullis nobilium honorumq. hominum prædiis non Ecclesiam, sed sanctæ Crucis signum in sublimi erectum, cum magno honore habere solent. Erant ergo parentes V Villibaldi, & quod inde sequitur, ipse V Villibaldus, de gente Saxonica; quandoquidem ex more gentis suæ Saxonica Crucem erexerant.

Idem probatur II. ex Hodæporico altero, cuius scriptor vel potius prioris Hodæporici Epitomator anonymus est Tomo IV. Antiq. Lect. qui in ipso vestibulo isthæc. *Præsuligitur V Villibaldus, Angelica castitatis instar, de genere Anglorum emicuit oriundus.*

Probatur III. Ex Itinerario sanctimonialis Heidenheimensis, quæ in præfatione disertè scribit, se Saxonica de gente originem ducere. At ibidem eadem Monialis testatur se esse propagatam *de stirpe genealogia V Villibaldi*, fuit igitur ipse etiam V Villibaldus de gente Saxonica.

Probatur IV. Ex vita S. V Vunibaldi, vbi hæc de illo: *Saxonicam iterum propria natiuitatis terram visitare volebat, tentaturus, num quem de sua genealogia ad sacram diuinæ seruitutis militiam adducere posset.* Si ergo V Vunibaldus erat de gente Saxonica; cur non & frater eius germanus V Villibaldus?

Probatur V. Ex Reginoldo, si tamen is scriptor vitæ, quæ Tom. I V. Canisij inserta est: vbi primæ verba sunt ista. *Originem egregij Confessoris Christi atque Pontificis V Villibaldi Saxonica tellus, id est, Anglia, ex cepit.*

Probatur VI. Ex V Volfardo Hasenrietano, qui initio Historiæ de miraculis S. V Valpurgis, gentem Anglorum ad fidei Christianæ instituta traductam, comparat fructuose arbori, quæ radices mittit ad irriguas & nunquam deficientes aquas. *Huius eminentis arboris ramus, inquit V Volfardus, exstitit Bonifacius. Eiusdem florida atque frondose arboris Britannicæ rami ad nos usque exsistere protensi duo beati Confessores V Villibaldus & V Vunibaldus cum castissima sorore Virgine Christi V Valpurga.* Nō ergo S. Bonifacius fuit Scotus, hoc est, Hibernus, vt appellatur à Mariano Scoto a nō Christi DCC. XLI. Multoq; minus S. V Villibaldus incunabula sua Scotis debet, siue Scotos voces Hibernos, siue Aquilonarioris Britaniæ incolas, quem ipse etiam Balæus Sectariorum terribimus, Anglum, & quidem

Dene-

Denoniam, facit. *Villibaldus Denonius*, inquit *Novator* Centur. 2. scriptorum Britanniae cap. 16. *ex illustribus tam orientalium, quam occidentalium Anglorum ortus familiaris, &c.*

Accedat V II. *Othlonus*, qui in S. Bonifacii vita ait, S. Bonifacium in patriam suam, hoc est, in Angliam, misisse, & inde ad Germanicam animorum messem euocasse tam viros, quam feminas, *Willibaldū, Wunobaldum, Walpurgam, Liobam & alias*. Porro patriam Bonifacii, *Othloni* sententia; fuisse Angliam, planum fit ex ipso statim vestibulo Historiae Bonifacianae, & resperse dilucidior est, quam ut longa probatione egeat, Ex quibus constat, etiam S. Richardum, patrem S. *Willibaldi*, fuisse Saxonem seu Anglum, seu Anglofaxonem: neque enim V *Villibaldus*, V *Vunibaldus* & V *Valpurgis* recte dicerentur ex Saxonica gente vel stirpe progenerati, si Richardus fuisset Suetus, vel Burgundus, ut nonnulli volunt.

Obseruetur autem; etsi *Anglus & Saxo* absolute distinguuntur, saepe tamen promiscue pro eadem natione accipi, cum simul in Albionem seu Britanniam migrarint, & ante hanc migrationem, vicinis quoque sedibus copulati fuerint; hinc compositum illud *Anglofaxo*. Consule Serarium lib. 3. *Rerum Mogunt.* Notatione prima in S. Bonifacii vitam.

CAPVT IV.

Utrum Richardus fuerit Dux

Suevia.

Refirmant recentiores Munsterus in sua *Cosmographia*, *Henricus Pantaleon* de *viris illustri-*

Lib. 3. cap. 379.

lustri-

Quarquam *Marianus* ad annum Redemptoris 717. Bonifacii natale solum Angliam statuit his verbis. *His temporibus Winfridus, qui postea cum Episcopus ordinaretur, Bonifacii nomen accepit, doctor Catholicus, natione Anglus, primum Romam, deinde cum auctoritate Gregorii Papae in Franciam ad predicandum verbum Dei peruenit. Legerat etiam Marianus Epistolam Zachariae Pontificis ad S. Bonifacium, quae est inter editas à Serario 140. in qua discrete scribitur, fuisse natum & nutritum intransmarina Saxonia de gente Anglorum. Legitè Marianum hanc Epistolam inde hquet, quia citat illam ad annum Romani 743. Itaque, quod hoc ipso anno, & anno 741. Scotus appellatur, id non à Mariano, sed ab alterius manu profectum videtur; nam quaedam *Mariani Chronici* superaddita fuisse, testantur illi, qui calamo exaratos Chronici illius codices paulo vetustiores inspexerunt.*